

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 11 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 518

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ-
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Κριτικές ζουγραφιές.— Απὸ καινούργια βιβλία.

«ΕΡΤΟΓΡΟΥΛ». Τούρκικος ταρταρινισμός.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Προσοδία.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Ἡρωϊκὴ συμφωνία.— Jean Moreas

Δ. Ν. Μανσούκας προστάζει....

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΑΪΦΑΣ. Στρατιωτικὰ ὄνειρα.— Στὴ Λίμνη τῆς Δοϊράνης.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ. Παλαμᾶς—Βαλαωρίτης.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Οἱ κουκουβίγεις ξεφαντώ-
νονε στὰ ρέπια...

ΦΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΣ. Ὁ πλουτοζορᾶτης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ,

ΗΡΩΪΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

JEAN MOREAS

Τὸ παρακάτω σὲ στίχους, τὴν ἠρωϊκὴ μου συμφωνία στὸ Μορέας, διπλὸ μᾶθημα, τὸ ἀμφερῆ στὸς νέους μου-
σοληπτους, ποὺ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα πρέπει νὰ πνευματίζον-
ται εὐλιζρινὰ καὶ ἔντιμα.

Κανένας ἄλλος ξένος τεχνίτης δὲ θὰ τοὺς ἀνδρώσει τὸ
χαραχτήρα, δὲ θὰ τοὺς δυναμώσει τὴν ψυχὴ, δὲ θὰ τοὺς
ἀνοίξει τὴ διανοητικότητά, ὅσον ὁ ποιητὴς αὐτός, ποὺ ἀ-
ποκλίθηεν ἀπὸ τὸν Φαγγιέ, Ἑλληνικὸν θαῦμα, καὶ ποὺ
εἶναι σήμερον ἡ προσωποποίηση καθὲς τελειότητος.

Ἐχτροὶ τοῦ ἐκεῖ καὶ ἀρνητὲς τοῦ εἶναι τὰ γκαρσὸν ντὲ
λέττε, καὶ οἱ μοχηροὶ, ὅπως τοὺς λέγει ὁ Ch. Morras.
ἡ πνευματικότερη διάνοια τῆς σημερινῆς Γαλλίας, οἱ ἀ-
γοράματα καὶ οἱ ἀνόητοι. ὅπως τοὺς στιγματίζει ὁ πο-
λὺς Souday, ὁ κριτικογράφος τοῦ Temps. Καὶ θαμιασταὶ
του, ὅτι ἔχει ἡ μεγάλη ἐκεῖνη χώρα ἕκαυστό καὶ ἑσπερο-
ζο, στὰ γράμματα, στὴς τέχνες, στὴν ἐπιστῆμη καὶ στὴν
πολιτικὴ ἀόρτια.

Ὁ Moreas—λέγει ὁ Μπαρρέ—δὲν εἶναι μόνον μεγάλος
ποιητὴς, εἶναι καὶ σύμβολο, σύμβολο καὶ στὴ ζωὴ μας, ὅ-
πως προσθέτει ὁ Morras, γιὰ νὰ ἔχομε τὸ μέτρο καὶ τὴ
βεβαιώτητα.

Ἐνας Μπαρτόν, ἐδιδάχθη ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἀνυποχωρητι-
κότητα καὶ τὸν εὐθὺν δρόμον καὶ οἱ νέοι ποὺ κατάχτησαν
μιά ξεχωριστὴ θέση στὰ γράμματα, ἢ δίνουν τὴν ἐλπίδα
πὺς γλήγορα θὰ τὴν καταχτήσουν, παρουσιάζονται μὲ τὴ
σημαία του. Ἐξω ἀπὸ τὸ σημερὸν πρίγκηπα ποιητὴ τῆς

Γαλλίας, τὸν Πῶλ—Φόρ, τὸν Λα—Ταγιέντ, τὸν Ντὺ—Πλε-
σσὺ, τὸ Ρεννὸ, ταγμένους ὡς πιστοὺς μαθητὰς του, μέσα σὲ
τέσσερα περιοδικὰ σήμερον τοῦ Παρισιοῦ, τὴ «Revue Fran-
çaise», τὴ «Renaissance», τὴς Marges», τὴ «Revue des
Lettres Françaises», οἱ νεώτεροι ἀγωνίζονται νὰ φανοῖν
ἄξιοι τοῦ διδασκάλου των. Στὰ φιλολογικὰ αὐτὰ περιοδικὰ,
καὶ μόνον, κοινὴ ἀναγνώριση, κλείνεται σήμερον ἡ ἀδρανὴ
δόξα τῶν Γαλλικῶν γραμμάτων. Σ' αὐτὰ παραπέμπο τοὺς
νέους ἀναγνώστες μου καὶ στὴς κριτικὰς τοῦ A. France, τοῦ
Μπαρρέ, τοῦ Φαγγιέ, τοῦ Souday, τοῦ Μπαρτόν,
τοῦ Λανσόν τῆς Σορμπόννης, γιὰ νὰ γοῦσουσιν τὸ ἔργον τοῦ
ποιητῆ, τοῦ τραγοδοῦ, τοῦ μεγάλου πεσογράφου, ποὺ θὰ
τοὺς μορφώσει τὸ ἦθος, θὰ τοὺς ἀναπτύξει τὸ πνεῦμα, θὰ
τοὺς κίψει ἐντιμότερους, ὅπως λέγει ὁ Μπαρρέ.

Σὲ δὺο Πανεπιστήμια ἐδιδάχτηκαν ὡς τώρα ἡ «Ἰφιγέ-
νεια» του, καὶ παίχτηκαν ἀπὸ μαθητὰδες σ' ἓνα Κολλέγιον
τοῦ Παρισιοῦ, τιμὴ, ποὺ καθὼς μᾶς τὸ μαθαίνει ὁ Μπαρ-
ρέ, πάλι, ποῖός ἄλλος; γίνεται στοὺς μέγιστους, στοὺς ἐ-
ξαγισμένους ἀπὸ τὸν καιρὸ, καὶ οἱ ἀφορισμοὶ τῆς κριτικῆς
του ἀναλύονται σήμερον σὲ βιβλία ἐπὶ βιβλίων.

Ἡ Λόξα τοῦ ὄλο καὶ ἀνεβαίνει παρακολουθούμενη, ὅ-
πως εἶναι φυσικό, ἀπὸ τὸ φτόνον.

Ἄντικρον σου ἔτσι ἄς θρωάται τοῦ φτόνου ὁ ξέχειλος ὁ ἀφρός!
Νὰ δείχνησαι ψηλότερα πῶς γαληνὸς καὶ θεῖος,
Θαρρεῖ σὲ φτάνει ὄντας εἰπεὶ τὸν κακὸ λόγον τοῦ ὀ μικρός,
Τὶ ἄλλοιὸς νὰ μετρηθεῖ μ' ἐσέ, τὸ ξέρει εἶναι γελοῖος.

Ἡ μοῖρα σου ἔτσι ἐμοίρανε ἀπ' τὸ χυδαῖο νὰ ὄβρισταις,
Μὰ καὶ τὰς τοῦ νοῦ καὶ τῆς γενναίας καρδιάς νὰ γένεις,
Τὶ δὲ δοξάζεις μοναχὰ τὴν τέχνη Ὀλύμπιος ποιητὴς,
Μὰ κ' ἔξω ἀπ' τὰ καθημερινὰ κ' ἀπ' ὅλα τὰ βλαβερὰ βγαίνεις.

Πλέρια μέσ' στὸν ἀέρα σου, νὰ, δυναμώνουν οἱ ἀετοί,
Χνοῦδι λαμπρὸ τὸ φέγγος σου κρατώντας στὰ φτερά τους,
Κ' ἐκεῖνον θὰ πεθαίνουσε χίλιους μαζὶ θανάτους,
Τὶ κεραυνὸς ὁ Ἀπόλλωνας κ' ἀστροπελέκι ἡ ἀρετή.

Νὰ ἡ Ἰφιγένεια, πλάι τῆς καὶ τῆς Μυρτιάς ἡ ψυχὴ,
Καὶ ὁ ἦσκιος τῆς Κολέτ Μποντός, καθεὶς κοντὰ περνάει,
Κ' ἡ λύρα τῆς Οἰνώνης σου ποὺ τὴν ἀγγίζεις καὶ ἀντηχεῖ
Βαθειὰ ἡ νοσταλγικὴ χορδὴ τοῦ ἐρωτικοῦ μας Μάη.

Νὰ ἡ Ἐριφύλη, ἐντύθηκε πάλι φορέματα σεμνά,
Κ' ἀθῶα, πάλι ἐγράψτηκε, σ' ἐσένα νὰν τὴ φέρεις,
Δίπλα στὴν ἄλλη ἁμαρτωλή, ποὺ τὴν ἐξέγινε, ὄσαννὰ!
Ὁ Δάντης Ἀλλιγιέρης.

Νὰ, ἡ Θέτιδα, χαμογελάει τώρα στὸ πλάι σου, ὃ χαρὴς!
Στὴ ροδισμένη τὴν ἀχτὴ ποὺ βγῆκε ἀγάλια, ἀγάλια,
Μέσα ἀπὸ Σῦρτες ὑπουλες καὶ Κατεηλένες δολερές,
Τρικυμισμένες θάλασσες καὶ σκοτεινὰ ἀκρογυῖα.

Νὰ κ' Ἐλεγειων λήκυθες κ' Εἰδύλλια Θεοκριτικά,
Κ' ὁ Κύνκλωπας σου ὁμηρικὸς, ὄλ' ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα,
Κ' ἐκεῖνος ὁ Προσκυνητὴς, ποὺ ἀντιλαμπάζει μαγικά,
Κοχίνωρ, τὴν Ἐφτάστειρη Ρονσορικὴ πλειάδα.